

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๐

มาเป็นในเราถึงรู้

(ไฟไหม้ศาลาวัดป่ากลางโนนภูเจ้าคะ) เอ้ โนนภูนี่จะเป็นวัดที่นำพ่อแม่ครูจารย์ ออกมาค้ำที่นั่นก่อนที่จะไปมรณภาพที่สกลนคร คือเอาท่านออกมาจากวัดหนองฝือ หามมา ไม่ให้กระทบกระเทือน ท่านบอกตรง ๆ ว่าเราจะไม่ตายที่หนองฝือ ถ้าตายที่นี่ จะลำบากลำบาก ทำความฉิบหายวายปวงให้แก่สัตว์ไม่น้อย จะไปตายทางสกลนคร เขามีตลาดลาดเลาเป็นบริเวณกว้างขวาง ติดต่อซื้อขายได้ ไม่ทำความฉิบหายแก่สัตว์ทั้งหลายมากเกินไป ท่านบอกตรง ๆ เลย ถ้าตายที่นี่สัตว์แหกหมัดแถวนี้ ทางโนนเขามีสตลาด นั่นละจึงมาพักอยู่ที่วัดกลางโนนภูตั้ง ๙ วัน ๑๐ วัน

พอพูดถึงตอนนี้เราโมโหไม่ถอยนะ ไม่ทราบเป็นยังไงทุกวันนี้ยังโมโห ก็เราเป็นผู้ที่หมุนเหมือนงจักรอยู่สำหรับพ่อแม่ครูจารย์อยู่ที่นั่น ครูบาอาจารย์จะมีจำนวนมากน้อย เราต้องเป็นแกนตลอดเวลา หมุนไม่มีเวลาหยุดเลย ท่านสั่งยังไง ๆ สั่งกับเราเนี่ย แม้แต่ในมุ้ง มุ้งก็ท่านกับเราเท่านั้นอยู่ด้วยกัน พระเณรล้อมรอบ ขนาดนั้นละที่ใกล้ชิดติดพันกัน ทีนี้ท่านสั่งอะไร ๆ เราเป็นคนรับ พอรับแล้วออกมากราบเรียนครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่ไปในงานนั้น องค์กรนั้นว่าอย่างนั้น องค์กรนี้ว่าอย่างนี้ ฉะฉาย ๆ ซา ๆ

เรามันเป็นไฟร้อนจี๋รับออกมาจากท่าน มันยังงัยกันนี้ คิดโมโหในใจ มันเป็นอย่างงัยครูบาอาจารย์เหล่านี้ละ มันโง่หรือมันฉลาดนะ นู่นนะมันเป็นในใจนะ เราตัวเท่าหนูอดคิดไม่ได้นะเรื่องท่านสั่งเสียหรือท่านดูทำอะไรด้วยเหตุผลทุกอย่าง ๆ ไม่ผิดพลาดแล้วผู้ฟังทำไมไปฟังเฉื่อย ๆ ซา ๆ อย่างนี้ โมโหให้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายเหมือนกันนะ จะผิดก็ยอมรับว่าผิด แต่ผิดด้วยเจตนาต่อพ่อแม่ครูจารย์มันองค์เดียวเท่านั้นอย่างสิ้นพัน

ไปหาองค์นั้นว่าอย่างนั้น ไปหาองค์นี้ว่าอย่างนี้ เราจะไปทำเอาเลยที่เดียวมันก็ข้ามกันใช้ไหมละ ครูบาอาจารย์เป็นที่เคารพมีสูงมีต่ำ เราก็ต้องไปหาตามลำดับลำดับ พอไปแล้วองค์นี้ว่าอย่างนี้ องค์กรนั้นว่าอย่างนั้น มันฟังไม่ได้นะ เราก็บอกเอาเรื่องราวออกจากท่านมาแล้วเถลไถลไปอย่างนั้น บางทีมันคิดอย่างนั้นมันโง่ขนาดไหนครูบาอาจารย์เหล่านี้ นู่นนะ ฟังซิมันเป็นจริง ๆ นะ เท่านั้นคิดไม่ได้มีเธอ นู่นนะโมโห ยังโมโห ย้อนหลังอยู่อีกเดี๋ยวนี้ จำได้กระทั่งหน้าครูบาอาจารย์ มันเป็นอย่างงัย นู่นนะของเล่นเมื่อไร

พอพูดเรื่องนี้มันอดไม่ได้นะ ก็เราหมุนอยู่ตลอดเวลา แม้ที่สุดอยู่ในมุ้ง เวลากลางคืนอยู่ในมุ้งกับท่านสององค์เท่านั้นแหละ พระทั้งหลายท่านก็ล้อมอยู่ข้างนอก เรา

อยู่ในนั้นสององค์ มอบกายถวายตัว มอบทุกสิ่งทุกอย่างต่อพ่อแม่ครูจารย์ด้วยความ
เทิดทูนสุดยอดเลย ในชีวิตของเรามอบครูบาอาจารย์องค์นี้เป็นอันดับหนึ่งเลย เพราะ
ธรรมทั้งหลายได้จากท่านทั้งนั้น ๆ ๆ

ที่นี้เวลาจำเป็นเข้ามาเท่าไร ๆ ท่านจำเป็นขนาดไหนเราก็หมุนตลอดเวลา คิดดูซิ
อยู่กับท่านเป็นวันเป็นคืน ส่วนมากเป็นกลางคืน ท่านเป็นวัณโรค แต่ก่อนวัณโรคแก้ไม่
ตก ถ้าลงเป็นวัณโรคต้องตายถ่ายเดียว ยาแก้ไม่ตก เดี่ยวนี้ก็มามะเร็ง มันก็ลักษณะ
อย่างเดียวกัน วัณโรคติดกันง่ายด้วย โอ้ ของง่าย ๆ เมื่อไรกับพ่อแม่ครูจารย์มัน จอม
ปราชญ์ฉลาดแหลมคม เวลาธาตุชั้นธันจตรอกจนมุม จะทำอะไรก็ทำไม่ได้ หัวใจส่งจำ
รอบโลกธาตุหนุนนะ ของง่าย เหนอ แต่ร่างกายเครื่องมือที่จะใช้มันใช้ไม่ได้ก็เหมือน
ตุ๊กตา ที่เราจะวิ่งตามความรู้ความเห็นของท่านนี้เราก็เป็นคนโง่อีกด้วย

พูดถึงเรื่องบ้านโนนภูนี่แหละ พอจวนเข้ามาแล้วท่านบอกให้เร่งนะ ผมจวนแล้ว
บอกท่านนั้นละ ผมจะไปตายสกลนคร ผมไม่ได้หวังจะมาตายที่นี่ ที่นี้คืนสุดท้าย โอ้
ท่านใส่ปัญหา โอ้เราเป็นไฟ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายก็ไปอยู่ที่แถวนั้น ๆ แต่ไปในนาม
ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านนั้นซิ ผู้จะเป็นจะตายหมุนตัวตลอดเวลาคือเรา เหตุการณ์
อะไรออกไปจากท่านต้องพิดหัวเราก่อน ตีหัวเราก่อน หัวเราแตกเราถึงจะกระจาย
ออกไปหาครูบาอาจารย์ แล้วไปหาครูบาอาจารย์องค์นั้นท่านว่าอย่างนั้น ๆ ๆ แล้วว่า
อย่างไร องค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้

เราฟังคำมาอย่างเด็ดอย่างขาดจากท่าน มาฟังมันเถอะ ๆ ไป เหมือนกับว่า
ละลายกะปิใส่น้ำทะเลไปหมด คำพูดนี้ไม่เกิดประโยชน์ เหมือนกะปิละลายใส่น้ำทะเล
มันโมโหนะเรา พูดเดี๋ยวนี้ยังย้อนหลังโมโหอยู่ มันเป็นอย่างครูบาอาจารย์เหล่านี้ะ
หนุนนะ มันอดคิดไม่ได้นะ ท่านบอกว่าอย่าให้ผมนอนนะ ท่านว่า นั่งหันหน้าไปสกลนคร
ฟังซิท่านใส่ปัญหาหนักขนาดนั้นด้วย ตามหลักความจริงด้วย ถ้าหากว่านอน ธาตุชั้น
เป็นธาตุชั้น จิตเป็นจิต ถึงวาระของมันที่จะกำเริบเสิบสานมันไม่ได้นอนกับเราความ
เป็นความตายใช้ไหมละ เวลามันจะเป็นจะตายขึ้นมาปุบปับในเวลานั้นแก้ไม่ตก

เทียบกันเหมือนนักมวย จะเป็นแชมป์ขนาดไหนก็แชมป์เถอะนะ เวลานอนหลับ
อยู่เขาเอาไม้ไปตีหัวมันตายทิ้งเปล่า ๆ นักมวยใช้ไหม อันนี้ธาตุชั้นก็เหมือนกัน จิตใจก็
อยู่ละ แต่เวลามันเป็นมาความเป็นความตายมันใส่ตุ้มเดียวเท่านั้นแก้ไม่ทัน ไปเลย
เวลาท่านมีชีวิตอยู่ท่านไม่นอน ๆ คือรุ่งเอาไว้ สติปัญญา มีรักษาชั้นที่อยู่ในกำลังวังชา
ของสติปัญญาของท่านที่จะรักษาหรือรุ่งเอาไว้ได้ ท่านก็รุ่งเอาไว้ ท่านจึงเร่งให้รีบไปนะ
ให้รีบไปนะ

พอดีคืนสุดท้ายที่เอนาะ บอกไม่ให้นอน ท่านว่า นั่งให้หันหน้าไปทางสกล คือ นอนเวลาหลับตายในเวลานั้นก็ได้ ท่านจึงไม่ยอมนอน หันหน้าไปทางสกลใส่ปัญหา โอ้ เราจะตายเราดีเราดีนั้น ไปหาครูบาอาจารย์องค์นั้นว่าอย่างนั้น องค์นี้ว่าอย่างนี้ โอ้ เตี้ยวันมันยังโมโหย้อนหลังอยู่หาครูบาอาจารย์ จำได้จนกระทั่งหน้า เห็นไหมเด็ดไหม เวลาเด็ด เราเทีตพูนพ่อแม่ครูอาจารย์คอขาดขาดไปเลยกับพ่อแม่ครูจารย์มัน เวลาเอา เรื่องของท่านออกไปมันทำไมไปเป็นอืดๆ อาดๆ เนื่อยๆ นายๆ อย่างนี้ โอ้ๆ พิลึกจริง ๆ นะ

ตอนนี้ก็หนักมากเหมือนกันเรา กลางคืนตลอดรุ่งท่านไม่ได้หลับเราก็ไม่หลับ เราอยู่ในมุ้งตลอด สององค์เท่านั้นละ พระทั้งหลายท่านก็ดี ท่านก็ไม่ทะเล้งแหละ พ่อแม่ครูจารย์เองท่านก็ไม่เคยถามหาใคร เวลาจำเป็นสาธุพูดเสียจริงๆ จะว่าไ้อ้ก็ตาม อวดก็ ตาม เวลาท่านจะเคลิ้มหลับไปบ้าง ทางจงกรมเราอยู่ข้างๆ ไปเปลี่ยนอิริยาบถสักหน่อย เสียก่อนนะ สั่งพระ ให้พระองค์ที่พอเป็นไปได้ พออุพอโธเข้าไปอยู่ในมุ้งท่านแทนเวลา ท่านหลับ ผมเดินจงกรมอยู่ทางจงกรมนั้น บอกอย่างนี้นะ ตามธรรมดาใครจะไปรู้ได้ กับเราเดินจงกรม

พูดอย่างนี้ก็ไปคิดถึงบ้านหนองผือ เราไปทางจงกรมไว้ลึกๆ หนุนะ จะไม่ใครเห็นเดินจงกรมกลางวัน ที่นี้มีพระหรือเณรเดินชุ่มซำมๆ เข้าไปหาทางจงกรม เหมือนกัน ชุ่มซำม ๆ ไป โผล่ไปโดนเรา มาทำไม โอ้ย ป่าเลิกเลย เราจะไปทำให้ใครทราบได้ยังไงเมื่อเป็นเช่นนั้นไซ้ใหม่ละ นี่ต้องบอก พอลืมนตาขึ้นมาท่านมหาไปไหน ท่านจะให้ใครเปลี่ยนใครอะไรไม่มีนะ เราก็ไม่เคยสนใจที่จะเปลี่ยนตัวออกไปให้คนอื่นไปทำหน้าที่แทน โง่ฉลาดขอมอบถวายท่านเลย ว่าอย่างนั้น ท่านก็ไม่เคยถามถึงใคร เห็นดีเห็นน้อยเมื่อล้าอะไร เอ้อ ท่านมหาเหนื่อยให้คนอื่นมาเปลี่ยนบ้างไม่เคยได้ยินเลย เราก็ไม่เคยสนใจจะเอาใครมาเปลี่ยน ถึงขนาดนั้นละ

พอท่านหลับไปบ้างนิดหน่อย พอลืมนตาขึ้นมาท่านมหาไปไหน จะถามหาใคร ก็ไม่ถาม พูดให้มันชัดเจนนี่นะ ก็เราปฏิบัติมาอย่างนั้น บรรดาพระทั้งหลายที่เคยอยู่ด้วยกันปฏิเสธไม่ได้เลย ยอมรับทันที เราดีดหมุนอยู่เหมือนธรรมจักร อยู่ในวัดในวา กับพระกับเณร โอ้ ของง่ายเมื่อไร ยิ่งเวลาท่านป่วยด้วยแล้วนี้โหพิลึกนะเรา พอถึงคืนวันนั้นละ ที่นี้จะเอนอนไม่ได้นะ แต่ท่านไม่แย้บอกมา เวลามาเป็นในเราเราถึงรู้

พอท่านบอกว่าอย่าให้ผมนอน ท่านบอกอย่าให้ผมนอน คือถ้านอนแล้วตาย เวลานั้น เหมือนนักมวยแชมป์นอนหลับนั้นละ เขาไปตีหัวทีเดียว การนอนหลับเป็นสภาพอันหนึ่ง การตายเป็นสภาพอันหนึ่ง มันไว้หน้าใคร พอถึงกาลเวลาของมันไปเลย ท่านถึงไม่ยอมนอน เมื่อไม่ยอมนอนอย่างนั้นสติปัญญาของท่านรักษารอบคอบ ยังไป

ไม่ได้ ถ้าท่านจะร้องไว้อยู่ท่านก็ร้องเต็มสติกำลังของท่าน ไม่ปล่อยให้มันตายเอาเฉยๆ ใช้ไหมล่ะ คินนั้นท่านไม่นอน

ครูบาอาจารย์ไม่น้อยนะอยู่ที่นั่น เลยอดคิดไม่ได้นะเรา มันไปขวางหูขวางตา ว่าอย่างนั้นเลย มีแต่ชื่อมีแต่อายุพรรษาเฉยๆ การประพฤติปฏิบัติความเฉลียวฉลาดต่อครูบาอาจารย์มันสู้พระเด็กเล็กเด็กน้อยติดอยู่กับท่านไม่ได้นี่นะ ไปอยู่ข้างนอกเฉยๆ ครั้นเวลาไปถามเรื่องราวแล้วไม่ได้เรื่องได้ราว มันโมโหนะเรา เต็มวันที่ยังย้อนโมโหอยู่เข้าใจไหม ไม่คุณนะ เอาจริงเอาจังทุกอย่าง กับพ่อแม่ครูจารย์ด้วยแล้วจริงมากทีเดียว แล้วก็เหมาะสมกันด้วย เวลาท่านจับหลับไปปั๊บก็ออก ผมเดินจงกรมอยู่ตรงนี้ มันเป็นป่า จะไปเดินจงกรมอยู่นี่นะ เวลาท่านตื่นนอนแล้วให้รีบไปบอกผม พอท่านลืมตาขึ้นมาท่านมหาไปไหน นั่นขึ้นแล้ว พระทั้งวัดไม่ได้ถามหา พูดให้มันชัดเจน ก็เป็นอย่างนั้นนี่ ท่านมหาไปไหน แน่ะ

แม้แต่อยู่ในวัดหนองผือท่านก็ยังถาม เราสะดุดใจก็ก ก็อยู่ด้วยกันธรรมดา จะไปไหนมาไหนกราบลาท่านเรียบร้อย เป็นที่ลงใจทั้งสองฝ่ายเรียบร้อยแล้วเราถึงจะไปด้วยมารยาทอันดีงามทุกเวลา เวลา ตอนบ่ายๆ พระเณรขึ้นไปหาท่าน เราเดินจงกรมอยู่ในป่าแหละ ถ้าขึ้นก็จะขึ้นของเราไปเอง บทเวลาท่านจะพูดมันน่าคิดไหมล่ะ พระเณรขึ้นไปหา ท่านมหาไปไหน ก็ไม่ได้เหตุได้ผลอะไรเลย ท่านมหาไปไหน ก็อยู่ในวัดกับท่านนั่นแหละ ถ้าจะไปไหนมาไหนต้องกราบลาท่านเรียบร้อยก่อนถึงจะไป นี่ก็อยู่ในวัดนั่นแหละ เวลาพระเณรขึ้นไปหาท่านตอนบ่ายๆ ท่านมหาไปไหน ท่านอยู่ในวัดนี้แหละ เท่านั้นละถาม มันหากมีปัญหาอันหนึ่งในใจของท่านแหละ

พอถึงคืนวันนั้นให้แรงๆ ถ้าท่านแหย่บอกนิตหนึ่งนะ มันเป็นในเราแล้วที่จะได้เหตุนี้ออกมา ท่านบอกให้รีบเอาผมไปๆ ผมร้องเอาไว้นะ เท่านั้น คือถ้าท่านแหย่บอกมาว่าผมร้องเอาไว้นะ เท่านั้นละวัดบ้านภูแตกเลยเราจะพาเอาไปแต่คินนั้น แต่นี่ท่านไม่ได้พูดออกมา แต่เวลามาเป็นในเราเราถึงรู้ โรคหัวใจ พอมันเป็นร้องเอาไว้อย่างนั้นตายนานแล้ว เราถึงได้เหตุอันนี้ไปเกี่ยวข้องกับครูบาอาจารย์ ถ้าไม่สุดวิสัยแล้วร้องได้ๆ เราเป็นโรคหัวใจหลายหนแล้วนะ มันจะออก มันตัน รู้ชัดๆ ขนาดนั้นละ ร่างกายหมดสภาพจิตก็จะออกแล้ว ถ้ามันควรร้องไว้ได้ร้องเอาไว้ ยังไม่ให้ออกร้องเอาไว้ สักเดี๋ยวก็ค่อยสงบลงๆ ค่อยเบาไป หลายครั้งนะเรา

จึงได้เอาเหตุนี้ไปคิดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มัน ถ้าท่านบอกว่าผมร้องเอาไว้นะ เท่านั้นกลางคืนก็ตามวัดบ้านภูแตกเลย ไม่ฟังเสียงใครทั้งนั้นที่นี่ เราจะเอาไปกลางคืนเลย แต่นี่ท่านไม่พูด มาเป็นกับเราถึงได้เป็นสักขีพยาน ขอให้เป็นกับหัวใจเถอะนะ มันค้านกันไม่ได้ละ ถ้าท่านแหย่บอกมานี่ผมร้องเอาไว้นะเท่านั้น ก็เวลานั้นท่านร้อง ท่านไม่

บอกเฉยๆ เราไม่รู้ แต่เวลาเป็นในเราเรารู้ เรารั้งๆ ไม่อย่างนั้นไปแล้ว รั้งกันระหว่าง
ขั้นธัมกับจิต มันจะพรากจากกัน บังคับเอาไว้ยังไม่ให้ออกเมื่อยังไม่สุดวิสัย ถ้าสุดวิสัย
แล้วแม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยังนิพพาน เดียวนี้ยังไม่สุดวิสัย ควรรั้งรั้ง

ให้เป็นในหัวใจเถอะนะใครก็ตามไม่ได้ถามใครละ ไม่มีศาสดาองค์ใดไม่มีสาวก
องค์ใดจะสงสัยกันในธรรมทั้งหลาย คือความบริสุทธิ์ที่เข้าถึงใจแล้วไม่ว่าพระพุทธเจ้า
ว่าพระอรหันต์องค์ใดๆ ก็ตาม ผางเข้าไปเท่านั้นเป็นอันเดียวกันหมด แล้วจะไปสงสัย
กับอะไร นั่น ไม่อย่างนั้นจะว่าเป็นธรรมเป็นของจริงหรือ สนฺทิฏฐิโก รู้เองในผลแห่ง
งานของตัวที่ปฏิบัติมากน้อยจนกระทั่งถึงที่สุดก็รู้เองเป็น สนฺทิฏฐิโก ท่านจะไปถาม
ใคร

บวชมาในศาสนาคราวนี้ได้ชัดเจนเรื่องพุทธศาสนา เป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอด
แล้ว เราเอาคอกขาดเข้าว่าเลย จะว่ายกยอศาสนาพระพุทธเจ้าแล้วไปเหยียบย่ำทำลาย
ศาสนาอื่นใดเราไม่เหยียบ ศาสนาพระพุทธเจ้าคือพ่อของเราโดยแท้ตามเหตุตามผล
สายธรรมที่แสดงออกมานี้ไม่มีผิด จึงเรียกว่า สุวากุชาโต ภควตา ธมฺโม ท่านตรัสไว้
ชอบแล้ว ชอบหมดในชั้นของธรรมตลอดถึงนิพพาน ไม่มีที่ผิดที่พลาด

พิสูจน์กันด้วยภาคปฏิบัติซิ พิสูจน์งูๆปลาๆ ไปอ่านตามตำรับตำรา ดีไม่ดีอาจ
ไม่สนใจเป็นนอนแทะกระดาษ ไม่เกิดประโยชน์อะไร เรียนหนังสือธรรมะกับเรียนวิชา
ทางโลกเขาถ้าไม่สนใจก็เป็นแบบเดียวกัน เรียนธรรมก็ไม่เป็นธรรม เป็นกิเลส สำคัญ
ตนว่าเรียนได้ชั้นนั้นชั้นนี้ นั่นซิมันเป็นกิเลสไปแล้ว ถ้าเรียนเพื่อปฏิบัติ ปรีชาดี ปฏิบัติ
ปฏิบัติ ถ้าเรียนเพื่อปฏิบัติ เอาเรียนแล้วปฏิบัติ แบบแปลนท่านว่าอย่างไรทำตามแปลน
นั้นภาคปฏิบัติ ผลงานก็ปรากฏขึ้นมาตั้งแต่เขาทำบ้านทำเรือน ขุดดินวางเสามองไปเห็น
เป็นปฏิบัติ รู้ผลของงานเป็นลำดับลำดับ

พอปฏิบัติจิตมีความสงบอย่างไรๆ อาการของจิตแสดงอย่างไรจะรู้ขึ้นมาๆ เป็น
ปฏิบัติ รู้แจ้งผลงานของตนเป็นลำดับ แต่เรียนเฉยๆ ไม่เกิดประโยชน์ เรียนให้คัมภีร์
แตกก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร พุดให้มันชัดเจนเราจนจะตายแล้ว เราไม่เคยกล้าเคยกลัว
กับใครในโลกอันนี้ กราบแต่ธรรมอย่างเดียวเท่านั้น ใครจะเอาปากอมขี้มาอวดเราอย่า
มาอวด ว่าอย่างนั้นเลย เรากราบแต่พระพุทธเจ้าอย่างเดียว หัวใจมันมีแต่ขี้ มันไม่มี
ความสะอาดเป็นของอัศจรรย์อยู่ภายในใจเหมือนพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ถ้าพุด
ของดีมามันไม่ยอมเชื่อ ถ้าพุดเรื่องสัวมเรื่องถานพันกันวันยังค่ำก็ได้ นั่น เพราะจิตใจ
มันต่ำมันก็เข้ากันได้กับสิ่งต่ำทรมานทั้งหลายได้เร็ว แต่ใจที่สูงแล้วไม่ยอมลง ตายก็ตาย
ทิ้งเปล่าๆ

พุทธศาสนานี้เลิศเลอสุดยอดแล้วนะ พี่น้องทั้งหลายให้ปฏิบัติ เราหายสงสัย เรื่องการปฏิบัติพุทธศาสนา เริ่มต้นตั้งแต่ออกปฏิบัติพรรษา ๗ พรรษา ๗ ได้เปรียญ เพราะเรียนนี้ตั้งใจว่าจะเรียนเพื่อรู้ได้เป็นปากเป็นทาง เพียงแค่ ๓ ประโยคพอแล้ว ว่า นั้นนะ ในใจเจ้าของคิดเอาไว้ ลงถึงเปรียญ ๓ ประโยคแล้วรู้พอเป็นปากเป็นทางทาง ปรียติ เอ้า ออกเลย พอเรียนได้ ๓ ประโยคแล้วไปไม่เหลือไปหมด อยู่ไม่ได้นะ คือเรา เป็นนิสัยอย่างนั้น ถ้าว่าอะไรเป็นอันนั้นเลย ขาดสะบั้นไปเลย นี่ตั้งใจจะออกแล้วจะมารั้งให้อยู่ได้ยังไง ไม่อยู่ อยู่ไม่ได้ตายเลย ให้ตายเสียเลยนูนนะ ฟังซินะ

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายท่านก็มีความเมตตาสงสารไปทางหนึ่ง ท่านยังไม่ให้ออก ให้ได้ ๖ ประโยคเสียก่อนจึงออก เพราะท่านได้ยินจากเพื่อนฝูงที่เราพูดให้ฟัง นี่พอ เรียนจบ ๓ ประโยคนี่ผมจะออกปฏิบัติก็ว่างั้น พอท่านได้ยินเข้าท่านเรียกไปถามละชิ ไหนได้ยินว่าอย่างนั้น เราก็มืดไม่ตอบอะไร มีแต่ยิ้มๆ นั้นละ ไหนว่ามหาบัวได้เรียน จบ ๓ ประโยคนี่จะออกปฏิบัติใช้ไหม เราก็มืดตอบ อย่าด่วนออก เนะท่านตัดสินใจเลย ได้ ๖ ประโยคก่อนค่อยออก

แต่พอได้ ๓ ประโยคผาง..เหยิญเป็นเวลาที่เราจะออก อยู่วัดบรมนิवास ก็พอดี อาจารย์ของเราที่ท่านไปต่างจังหวัดละชิมันเหมาะสม พอเข้าไปหาเจ้าคุณสมเด็จมหาวิรวงศ์ ดิสโส อ้วน วัดบรมนิवास เข้าไปลาท่าน เอ้อ ไปก็ไป อ้อย ถ้าหากว่าองค์นั้นยังอยู่ โหย ไม่ได้นะ นี่ก็สมเด็จเหมือนกัน มหาวิรวงศ์ของเรา นี่ละท่านเมตตาความรักมาก ติดตามเราจะเอาเรากลับ พรรษา ๑๖ มาเผาพ่อแม่ครูจารย์มันแล้ว ท่านยังจะเอากลับ ทั้งขู่ว่าจะเอาเรากลับไปกรุงเทพ ก็มีเจ้าคุณศรีวรคุณช่วยที่วาระ พันได้รอดได้ นั้น ละออกเลยเที่ยวไม่รอ พอพรรษา ๗ ได้เปรียญ ๓ ประโยคออกเลย ไม่สอนใคร นักธรรมก็ไม่สอน ตรี โท เอก ไม่สอน บาลีไม่สอน สอนเจ้าของทั้งหมดเลย ตั้งแต่เรียน มาไม่สอนใครนะ ไม่ว่านักธรรมบาลีอะไรไม่สอน

ตามธรรมดากฎของวัดเขามี พอได้ขั้นนั้นๆ แล้วควรจะเป็นอาจารย์เป็นครูสอน นักเรียน ชั้นนั้นๆ ให้สอนๆ แต่เรามันพอดีคาราคาซัง เพราะไปอยู่วัดบรมนิवासก็ยังไม่ได้เป็นสำนักไหนนี้ใช้ไหมละ มันมีทางเล็ดลอดออกได้ ผิงออกตอนนั้น สมเด็จก็คือ สมเด็จมหาวิรวงศ์นี้ท่านไปต่างจังหวัด ถ้าท่านอยู่นั้น โอ้ย ลำบากนะ เรื่องออกนี้ออก แน่ หากออกด้วยมารยาทอันดีงาม แต่ไม่มีมารยาท พอสมเด็จใหญ่นี้ท่านอนุญาต แล้วผิงเลย ท่านมาที่หลังตามละชิ จดหมายตามตามเรื่อยๆ เราเฉย อ่านแล้วเฉยๆ ไป เลย รู้สึกท่านเมตตาเท่ากับเราสมเด็จมหาวิรวงศ์ วัดพระศรีมหาธาตุ

นี่ละเราออกปฏิบัติเราออกอย่างนั้นจริงๆ จิตใจเรารู้สึกจะไม่ค่อยเหมือนใคร ง่าย ๆ นะ ถ้าว่าเด็ดเด็ด ถ้าเป็นนักเลงโตนี้จะไม่ตายในคุกในตารางมันจะตายในป่า

มันจะสู้กับเจ้าหน้าที่เขาละชิไซโหม ไม่ได้ถูกจับละ ที่จะเอามาตายในเรือนจำนี้ไม่มีละ พัดกันตายกับนั้นเลย ถ้าว่าเป็นนักเลงก็เป็นขนาดนั้นนะเรา แต่น้ำมันไปทางธรรมะเสีย เต็ดไปทางธรรมะ ก็รู้สึกว่าดินะ เอ้อ วาสนาก็ดีอยู่ ถ้าเต็ดไปทางพาล โถ ขาดสะบันจริง ๆ ไม่ได้ตายในเรือนจำละ จะตายอยู่ในป่าสู้กับเขาละชิ น้ำมันไม่เป็นอย่างนั้น เอาธรรมะก็พัดกันเลยกับกิเลส เอากิเลสขาดสะบันลงไป ฟังซิ

เอาเล่น ๆ มาพูดเหรอนี้ เวลาเราจะตายอยู่ในป่าในเขาใครไปเห็นเรา จนเขาตีเกราะประชุมไปดูเราเขาว่าเราตายแล้วนูนนะฟังซิ ใครเห็นเราเวลาปฏิบัติ ไปที่ไหนเราก็ทำอย่างนั้น แต่ที่เขาไม่ตีเกราะเราก็บอกว่าไม่ตี เขาตีเท่านั้นเราก็บอกว่าตี เราทำทำอย่างนั้นตลอดเลย ไปบ้านเขาตีเกราะ มันก็แปลกหูแปลกตาเขา ก็ไม่ทราบก็วันถึงจะด้อม ๆ ลงมาบิณฑบาตฉันเสียวันหนึ่ง หายเงียบ ๆ ๆ อยู่อย่างนั้น คืออดอาหารภาวนาดี ทุกสิ่งทุกอย่างสถิติ

ที่นี้ธรรมเกิดได้ยาก กำลังทางร่างกายนี้อ่อนปวกเปียก จะไปเดินบิณฑบาตในหมู่บ้านเขาไม่ถึง ไปถึงกลางทางหมดกำลังหยุดพักเสียก่อน แต่เวลาบิณฑบาตกลับออกมาฉันตามหินดานที่ไหนดก็แล้วแต่ พอฉันแล้วติดม้าแข่งสู้ไม่ได้ นั้นกำลังมันมาเร็ว แต่กำลังทางด้านจิตใจไม่เป็นอย่างนั้นซิ ฉะนั้นจึงต้องถนอมทางนี้ละ ทุกข์ก็ทนเอา ๆ เราจึงได้เตือนหมู่เพื่อนเรื่องอดอาหารผมเคยอดมาแล้ว จนท้องเสียจะตายใน ระยะที่จะช่วยชาติมันละ พอตีได้ยามอเต็งมา พอฉันยานี้ไปก็ติดผิงเลย ตั้งแต่นั้น หายไปเลยนะ ไม่งั้นตายในระยะชนพรรษาปีนั้น ก็ได้มาช่วยพี่น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้

เรื่องความทุกข์ของเราที่ปฏิบัติตัวมาของเล่นเมื่อไร เป็นนิสัยอย่างนี้เสียด้วย พ่อแม่ครูจารย์นี้พอว่าไปองค์เดียวท่านส่งเต็ดเลย ท่านมหาไปองค์เดียวนะใครอย่าไปยุ่งท่าน ท่านชี้นิ้วสายไปตามพระเณรที่นั่งฟัง ใครอย่าไปยุ่งท่านมหานะ ให้ท่านไปองค์เดียว ๆ อย่างนั้น เวลากลับมาฉันมีแต่หนังห่อกระดูก ท่านก็ดูอยู่แล้ว กลับมาหนังห่อกระดูก บางทีเหลือหมดทั้งตัวก็มี มันคงจะเป็นดีชานท่า ลงมาจากภูเขา ขึ้นมากราบท่านท่านร้องโก้งเลย เฮ้ย ทำไมเป็นอย่างนี้ละ คือมันเหลือหมดตัวเลย ท่านจะออกทางไหนค่อยฟังท่าน

ที่แรกรู้สึกว่าคุณจะลักษณะของโลกเราเรียกว่าตกใจ เพราะตัวเหลือหนังห่อกระดูกลงมา ตัวเหลือเหมือนทาสมัน ท่านว่า เฮ้ย ทำไมเป็นอย่างนั้นละท่านว่า เราก็ นั่งฟัง สักเดียวขึ้นพลิกใหม่แล้วกลัวเราจะอ่อนเปียกซิ มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ นั้นท่านว่าอย่างนั้น ที่แรกท่านก็ตื่นตื่นบ้าง ตกใจบ้าง กลัวเราจะอ่อนเปียกท่านก็เลยพลิกปั๊บ ต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบท่านว่า แน่ะเป็นอย่างนั้น จิตใจมันจะได้แข็งต่อไป ความหมาย ถ้าท่านว่าอย่างนั้นแล้วหยุดไปเสียจิตใจเราจะอ่อน

การมาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้เราไม่ได้สอนด้วยความสงสัยนะ เราเปิดหัวใจสอนทุกด้านทุกทาง ไม่อัดไม่อั้นพูดให้มันชัดๆ แล้วแต่เหตุผลกลไกมันจะมาทางไหนทางด้านไหน เวลาจะออกจะออกอย่างนั้นธรรมะนี้ เวลาไม่ออกก็เหมือนขอนซุง เจยไปหูหนวกตาบอดไปอย่างนั้น เวลาออกออกอย่างนั้นละ ผางเลยๆ ทันทึ่ๆ เลยละ พอปั๊บบ้างปั๊บบ้างๆ เลย มันรวดเร็ว ก็ธรรมอยู่ในใจนี้ ไม่ต้องเอาמידไปเห็บฝานั้นเห็บนี้ไม่ทัน จับอยู่กับมือจิ้มเลยๆ นั่นเป็นอย่างนั้นถ้าธรรมอยู่กับหัวใจออกทันทีๆ ปฏิบัติดูซิ

ธรรมมีประจำโลกอยู่แล้ว แต่ไม่มีใครค่อยเชี่ยวชาญคั้นขึ้นมาปฏิบัติมันก็ไม่ได้เรื่องได้ราว เหยียบย่ำทำลายธรรมไป เวลานี้มีแต่กิเลสตัณหาเหยียบบอรรถเหยียบธรรมอยู่ได้ดินนุ่น มีแต่กิเลสตัณหาออกหน้าออกตา ดีทางนั้นดีทางนี้ บ้านนั้นเจริญเมืองนี้เจริญเจริญชี้หมาอะไร มันมีแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน เพราะไม่มีธรรมในหัวใจ ถ้ามีธรรมในหัวใจแล้วบ้านใหญ่บ้านน้อยนี้จะมี ความสงบเสถียรแจ่มแจ้งตัว เป็นผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งร่มเย็น เช่นประเทศใหญ่ๆ อย่างนี้มีความเมตตาสงสารผู้น้อย ผู้น้อยก็เห็นผู้ใหญ่เป็นพ่อเป็นแม่ชุ่มเย็นไปหมดนะถ้าเป็นธรรม ถ้าเป็นโลกแล้วก็มีแต่จะกัดจะฉีกจะเหยียบจะย่ำกันไปหมด อำนาจมากเท่าไรยิ่งเอาไปแบบที่ว่ายักษ์มารนั่นแหละ นั่นละ ถ้ากิเลสมีในใจ ถ้าธรรมมีในใจทำไมลงนะ ตายก็ตายทำไมลง พวกกันจำเอา วันนี้มีเด็ดบ้าง เท่านั้นพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*